

ประวัติแม่ชี แก้ว เสียงล้ำ อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร

ชาติภูมิ เกิดที่บ้านห้วยทราย ต.คะสี อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร

เกิดเมื่อ วันที่ 5 พฤศจิกายน 2444

บิดา ขุนธรรมรังสี (ชั้น เสียงล้ำ ยศทางราชการเจ้านายยุคสมัยนั้น)

มารดา ด่อน เสียงล้ำ นามเดิมของท่านคือ นางตาไป เสียงล้ำ

สถานภาพ เมื่ออายุ 17 ปี ได้สมรสกับนาย บุญมา เสียงล้ำ ครองสมรสอยู่ 19 ปี ไม่มีบุตร ธิดา

แม่ชีแก้ว เสียงล้ำ

ต้นตระกูล เป็นชนชาวภูไท อันเป็นชนเผ่ารักสงบ ซอบอัสระ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไท และนับถือเชื้อสายญาติพี่น้องชนเผ่า

เดียวกัน แม้อยู่ไกลกัน ก็ยังนับไล่เสียงล้ำดับสายเครือญาติเดียวกัน อีกทั้งนับเป็นชนเผ่า ที่มีขนบธรรมเนียมประเพณี ที่เป็นตัวของตัวเอง รักสามัคคี กตัญญู ชาวภูไท บ้านห้วยทรายเป็นต้นตระกูล เชื้อเจ้า

ภูไท ทางฝ่ายหญิง คือ ทางฝ่ายเจ้าแก้ว ผู้พี่สาวของเจ้ากล้าและเจ้าก่าด้วยพื้นเพของต้นตระกูลฝ่ายหญิง จึงแสดงออกซึ่งความรักสงบ ความคิดเฉียบแหลม ปัญญาคม เด็ดเดี่ยว รักญาติพี่น้อง ตั้งมั่น

อยู่ในความยุติธรรม เพราะจะเห็นได้จากคำของคนคนเฒ่าโบราณ ว่าแต่ก่อนพวกนี้นับถือผีหิ้งผีหอ ผีตะดา เพราะเชื่อกันว่า ผีเหล่านั้นเป็นผีปู่ผีย่า ปู่สังกับสาอย่าสังกับสี มีการเซ่นสรวง บูชานับถือ

เป็นสรณะที่พึ่งของชนเผ่า

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโลกับพระ

อาจารย์มั่น ภูริทัตโต กับ พร้อมคณะอันมีพระอาจารย์ ชาว อนาคตโย

พระอาจารย์ชอบ ฐานสโม พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร พระอาจารย์เทศก์ เทศรังสี พร้อมพระภิกษุสามเณร ประมาณ๖๐-๗๐ รูป

ได้เดินธุดงค์มา ฟานักที่บริเวณวัดหนองน่อง ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของสำนักนี้แห่งนี้ ห่างประมาณ ๑ กิโลเมตร

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้อบรมสั่งสอนญาติโยมในละแวกหมู่บ้านใกล้เคียง โดยแนะนำสั่งสอนให้นั่งภาวนา

พุทโธ และพิจารณาร่างกายของตนเอง ว่าไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน มีเกิด แก่ เจ็บ ตายตามสังขาร

ด้วยกันทุกคน ท่านเป็นคนหนึ่งที่ได้ไปรับฟังคำสั่งสอนในครั้งนั้น(อายุได้ ๑๖ ปี) เฝื่อนในคืนนั้น

เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ท่านได้บำเพ็ญภาวนาตามคำสั่งสอนของ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต จิตของท่าน

ได้สงบเสียไปเลยเป็นนิมิตเกิดขึ้นท่านเห็นตัวของท่านเองนอนตายได้นิมิต หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

และพระสงฆ์มาสดมมาติกา ตามนิมิตของท่าน จนกระทั่งเวลาประมาณ๐๔.๐๐ น.ท่านตื่นจากนิมิต ใจพะวงว่า

ใครหนอจะนั่งข้ามใส่บาตร ขณะนั้นใจของท่านอึดอึดเป็นที่สุด ในคราวต่อมาท่านพร้อมด้วยชาวบ้าน

ได้เข้าไปฟังเทศนาจากหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต อีกพอได้โอกาสท่านได้เล่าสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้น

ให้หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ฟัง หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้บอกว่าเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้วในระดับเบื้องต้น

ต่อมาท่านก็ได้ปฏิบัติมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งคณะของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้ลาญาติโยมเพื่อจะไปจุดงค์ในถิ่น

อื่น ๆ ก่อนจากไปได้ปรารภกับคุณย่าว่า “หากเจ้าเป็นผู้ชาย เราจะให้บวชเณรและติดตามไปด้วย นี่เจ้าเป็นหญิง

ไปด้วยก็ลำบาก และได้สั่งว่าให้หยุดภาวนาตั้งแต่นี้ต่อไป ให้ใช้กรรมไปตามประสาโลก ๆ”ครูบาอาจารย์รุ่นหลัง ๆ ได้

สันนิษฐานว่า ที่หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ให้หยุดภาวนานั้นเพราะเป็นจิตที่โลดโผน ถ้ามีผู้แนะนำที่ดี

ก็จะไปได้ดี ถ้าไม่มีผู้แนะนำ อาจจะทำให้เสียคนไปก็ได้

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๖๑ ท่านได้แต่งงานอยู่กินกันมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๐

ท่านได้ขออนุญาตกับสามีว่าต้องการจะบวช ฝ่ายสามี

มีพยายามทัดทานอ้อนวอนหลายครั้ง หลายคราก็ไม่เป็นผลสำเร็จ

และในที่สุดความตั้งใจอันแน่วแน่ของท่านก็บรรลุผล ท่านได้เข้าบวช

เป็นชีตามปรารถนาโดยมี พระอาจารย์คำพัน กันตสีโล เป็นอุปัชฌาย์ ์ที่วัดหนองน่อง ต่อจากนั้นได้ติดตามพระอาจารย์ คำพัน กันตสีโล ไปอยู่ที่วัดภูเกล้า (ห่างจากสำนักชีแห่งนี้ไปทางทิศใต้ประมาณ ๓๐

กิโลเมตร) ท่านอยู่ที่ วัดภูเกล้ากับเพื่อนชีด้วยกัน ๔ คน กับพระอีก

๖ รูป ท่านได้บำเพ็ญภาวนาอยู่ที่นั่นจนเกิดความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ

หลายอย่างที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นมาก่อน ท่านอยู่ที่นั่นได้ ๘ ปี เผลอในเวลาต่อมาพระอาจารย์คำพันได้ลาสิกขาบท ท่านกับ คณะแม่ชีได้พากันกลับมาที่บ้านห้วยทราย และได้พูดกับญาติพี่น้อง ลูก

หลานตั้งสำนักชีแห่งนี้ขึ้นใน ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ และเป็นสำนักชีแห่งแรก

ที่ไม่มีพระภิกษุอาศัยอยู่ด้วยแต่แม่ชียังปฏิบัติธรรมอย่างเดียว

ท่านได้ไปกราบ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ที่อำเภอ พรรณานิคม

จังหวัดสกลนคร เป็นครั้งแรกแล้วกลับมาจำพรรษาที่วัดนี้ตลอดเวลา

ครั้ง พ.ศ. ๒๔๙๒ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ได้มรณะภาพที่ วัดป่า

สุทธาวาส จังหวัดสกลนคร ท่านพร้อมกับชาวบ้าน ได้พากัน

ไปร่วมงานฌาปนกิจศพด้วย

พ.ศ. ๒๔๙๗ พระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ได้จาริกเดินธุดงค์มาถึง

บ้านห้วยทราย และได้พาคณะพระภิกษุและสามเณรมาจำพรรษาที่ วัดป่า บ้านห้วยทราย แต่ตัวของพระ

อาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน กับสามเณรอีก ๑ รูป ได้ขึ้นไป จำพรรษาที่ถ้ำนกแอ่น ซึ่งอยู่ห่างจาก

บ้านห้วยทรายไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒ กิโลเมตร ในช่วงที่จำพรรษานั้น ท่านคุณย่าขึ้นไปฟังเทศน์จาก

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นครั้งแรก ท่านหลงตาได้ถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม บำเพ็ญเพียร ภาวนา ทั้งหมดให้ท่านคุณย่าตลอดการจำพรรษาที่ วัดป่าบ้านห้วยทราย ตลอด ๔ พรรษา

ต่อมาหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้ปรารถถึงโยมมารดาที่บ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ว่าท่านคุณย่าเป็นผู้ที่ เหมาะสม ที่จะอบรมถ่ายทอดความรู้ข้อธรรมะให้มารดาของท่านได้ เพราะเป็นหญิงด้วยกัน ต่อมาท่านคุณย่า

พร้อมคณะอีก ๒ ท่านได้เดินทางไปจังหวัดอุดรธานีตามที่ พระอาจารย์มหาบัวต้องการ ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๘

แล้วท่านก็ได้บวชเณรมารดาของท่านหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน สมความตั้งใจของหลวงปู่จากนั้น

หลวงปู่มหาบัวได้พาคณะสงฆ์และแม่ชีไปจำพรรษาที่วัดสถานีทดลอง จังหวัดจันทบุรี เวลาได้ ๑ พรรษาเณรมารดาของท่าน

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อยากกลับภูมิลำเนาเดิม ซึ่งหลวงตาก็ได้อนุญาต

และได้พาคณะกลับมาสร้างวัดป่าบ้านตาดอันเป็นภูมิลำเนาเดิมในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ท่านคุณย่าได้จำพรรษาอยู่ที่

วัดป่าบ้านตาดกับเณรมารดาหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เมื่อเป็นเวลาอันสมควรท่าน

คุณย่าได้กราบลาหลวงตามหาบัวญาณสมฺปนฺโน กลับภูมิลำเนาเดิมที่บ้านห้วยทรายและได้บำเพ็ญเพียรภาวนา อบรมสั่ง

สอนชาวบ้านตลอดมาและมีสานุศิษย์อย่างกว้างขวางทั้งใกล้และไกลด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

ครั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ ท่านคุณย่าได้ป่วยด้วยโรคประจำตัว และมีคุณหมอเจริญและคุณหมอนุญเยี่ยม วัฒนสุชาติ จาก

กรุงเทพฯ ได้นำคุณย่าไปรักษาที่โรงพยาบาลพร้อมมิตร กรุงเทพฯ ระยะเวลาหนึ่ง อาการของคุณย่า

หายเป็นปกติจึงได้กลับบ้านห้วยทราย

ต่อมาอาการป่วยของท่านคุณย่าก็มีเป็นครั้งคราวได้มีคุณหมอเพ็ญศรีมกรานนท์ซึ่งเป็นอาจารย์สอน

นักศึกษาแพทย์ โรงพยาบาลรามธิบดี กรุงเทพฯ ได้ขึ้นมากราบ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน และกราบคุณย่าเป็นครั้ง

คราว เห็นว่าท่านคุณย่าสมควรได้รับการดูแลและรักษาอย่างใกล้ชิด พร้อมนี้คุณหมอ

เพ็ญศรี ท่านก็ต้องการปฏิบัติธรรมด้วยจึงได้ลาออกจากราชการมาดูแลและเฝ้ารักษาท่านคุณย่า จนถึงวาระ

สุดท้ายนับเป็นเวลา ๑๔ ปีจนกระทั่ง วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๔ เวลา ๐๙.๒๕ น. ท่านก็ได้จากไปด้วย

อาการอย่างสงบ สิริอายุรวมได้ ๙๐ ปีและรวมเวลาที่บวชชีเป็นเวลา ๕๔ พรรษาตลอดเวลา ๕๔ พรรษา

ที่ท่านได้ อยู่ในการบวชเป็นชื่อนั้น ท่านคุณย่าของเราได้บำเพ็ญเพียรภาวนา ปฏิบัติธรรม โดยสม่ำเสมอตลอดมา มิได้เคย

ประพฤตินิดในครองชีพเลย ด้วยอานิสงส์แห่งการบำเพ็ญเพียร ภาวนา ปฏิบัติธรรมอันแน่วแน่ของ

ท่านคุณย่านี้ทำให้ท่านคุณย่าของเราได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากสาธุชนโดยทั่วไปเป็นจำนวนมาก

ได้มาให้ความเคารพกราบไหว้มิได้ขาดสาย บัดนี้ท่านคุณย่าได้จากเราไปแล้ว คงเหลือแต่คุณงามความดี

และแนวปฏิบัติที่ท่านเพียรพยายามทำไว้ให้เป็นอนุสรณ์แก่พุทธศาสนิกชนสืบไป

ที่มา:จากวรรณุสรณ์ วันฉาปนกิจคุณแม่ชีแก้ว เสียงล้ำ